

Zato, otroci! moramo kapucine spoštovati in ljubiti.

Kadar toraj srečaš »gospoda z brado«, ne boj se ga! Lepo snemi klobuk raz glavo in pozdravi ga, kakor to storiš, kadar srečaš gospoda župnika, rekoč: »Hvaljen bodi Jezus Kristus!«

P. Bohinjec.

Spomladi.

Oj ti ljuba pomlad! Kako sem te vesel! Le pogledjte, kako je zdaj vse drugače!

Kako me je zeblo, ko sem kobacal zjutraj iz gorke postelje! Kako sem se držal zmrzveno, korakajoč zjutraj v šolo! Kako sem cepetal z nogama, prišedši iz šole! In ta nagajivi nos! Kar stanovitno je nosil »ščinkovca« na sebi! — To je bilo po zimi!

A zdaj, zdaj, kako je vse drugače!

Tako prijeten spomladanski veter mi veje v obrazek, kakor bi me hotel objeti iz same ljubezni. In ta zelena trava, po kateri spet lahko stopam po mehkem, kako je lepa!

Kar zavalil bi se najraje po nji, ko bi mi ne bili oče povedali, da je škodljivo spomladi polegati po travi. Gorko pasico (ovratno ruto) sem že položil v skrinjo poleg zimske suknjice. Kučmo so mi oče spravili pod streho in še čevljičke bi najraje zagnal pod peč, da bi jih nikdar več ne videl.

In sestra moja! Oh, ta nam je vsa drugačna deklica kakor po zimi za pečjo! Najraje bi letala vedno po vrtu in vozarah! Le pogledjte jo, kako se drži na smeh! Kako je nič ne zebe, ko ima na nogah samo letne šolnice. Rutico ima samo zato prevezano okoli vrata in pasu, da je bolj »ci-cis«. Saj so mati tako rekli! In še ta mačica — potepenka! Celo zimo bi bila ležala in godrnjala najraje za pečjo, ako bi je ne bili oče časih pognali pod streho. Zdaj pa ji je za peč toliko, kolikor za lanski sneg. Kar suče in liže se okrog sestrice, kakor da bi morala povsod biti, koder je sestra Katrica.

In kaj vsega se ne veseli Katrica takó-le spomladi! Saj veste, da tamkaj, koder trava rase, ne more biti tudi brez rožic. Rumene trobentice, bele marjetice, višnjeve potončice, tudi skrite vijolice in prijazni zvončki se dobé na našem vrtu. Zdaj pa kdo reci, da ni prijetno spomladi? In kaj še? Da je drevje polno belega cvetja, tega mi še praviti ni treba. Kaj pa še le metuljčki? Ti, ti! Le pogledjte Katrico, kar zamaknena je v te mične živalice!

In ne samo škodljivi belini se sučejo v zraku. Teh jaz nisem toliko vesel, ker vem, da taki naredé drevju mnogo škode. Saj so tako gosp. učnik povedali v šoli. Ali ti lastavičarji, ti pa so meni kaj po vseči. Le pogledjte, kako tudi naša Katrica verno gleda za lastavičarjem, ki je tako lep! Pozabila je pri tem celó rožic, ki jih je bila na-

braša v naročje. In ko bi mogla vedeti, da mačica poleg nje dokaj poželjivo gleda za metuljcem, ki sedi na bližnji cvetici in srče iz nje sladki mēd, takoj bi jo pognala domov. Ali Katrica ne misli tako hudo. Pač pa bi rada vjela lepega metuljca — lastavičarja z rokama. Seveda se ji ne bo obneslo. Jaz pa ji hočem pokazati, kako se lové metulji.

Kajpada mene ne vidite na podobi. Mojo sestrico pač, ker je še tako priprosta, da hoče loviti metuje z

rokama, kakor mene vidi doma, ko lovim z rokama muhe po mizi. Pa me tudi ne boste videli naslikanega, zakaj jaz lovim metulje z mrežo. In samo mreža moja je že večja, kakor Katrica. In zato je »Angeljček« ne more naslikati, ker je prevelika. Kako bi še le mogel mene naslikati, ki sem že tako velik?

P. Bohinjec.

Ne bodi izbirčen.

(Resnična povest.)

Poslušajte, otroci vi,
Ki si izbirate jedi:
Kar Lukcu se je pripetilo,
Naj boče resno vam svarilo.

Saj ni hudoben Lukec ta,
A jedno hibo pa ima,
Zaman svarijo njega mati:
»Jedi, moj Lukec, ne izbiráti!

Zapomni to si, sinko moj,
Prepirati se s hrano bój;
To mene so kedaj učili,
A stari so le modri bili.«

Tak mati podučili so
Že večkrat sinka preskrbno;
Poholjšanje, se ve, obeta,
A spolnil modrega ni sveta.

O čujte, vže zvoní poldan
Pri župni cerkvi zvon glasan;
Poldansko, vsakdo ve, zvonilo
Znamenje daje za kosilo.

Na mizi skleda vže stoji,
Živahne dece trop hiti,
Da radovedno si ogleda,
Kaj neki obsega širna skleda.

»Joj kaša! kaša!« zakriči
Ivanček in se nasmeji;
»Joj Metka! Lukec! kaša, kaša,
To zdrava je otročja paša.«

A Lukcu se obraz stemni,
V zapečku jezen govori:
»Ne bom jaz jedel ne te kaše,
Naj zobljejo jo kure naše.«

To deček govori drzno
In zraven cepeta z nogo;
Zdaj ta, zdaj oni mu ponuja,
A Lukec se še vedno kuja.

»Jej kašo, Lukec, jej!« rekó
Še v zadnjič mati mu mehko,
Se ve, da se jim sinko smili,
Ker mili so, ko vsaka mati, bili.

A oče moder mož in strog,
Skrban roditelj, da-si vbog,
Skrivaj zdaj materi velijo,
Naj Lukca lačnega pustijo.

Besede več ne dé nikdo,
Se žlice slišijo samo,
Še mala Iva nič ne reče,
Ter piha, da se ne opeče.